

Pomemben je Božji pogled

Marija Prikeržnik že več kot 30 let poučuje verouk v župnijah dekanije Dravograd – Mežiška dolina.

Pastoralna asistentka Marija Prikeržnik dejavno sooblikuje katehetsko in pastoralno delo predvsem v župnijah Ravne na Koroškem in Kotlje, s svojim delom pa pomembno sooblikuje katehetsko-pastoralno delovanje na ravni dekanije in širšega slovenskega prostora. V ospredje vedno postavlja tiste, ki so ji zaupani, in se pri tem pogosto angažira preko svojih meja. Pri verouku uvaja sodobne didaktične pristope in skrbi za razvoj ustreznih gradiv za katehetsko delo. Je avtorica več učbenikov in priročnikov. Pri tem išče tudi poti za sodelovanje s starši otrok in tako posredno skrbi tudi za njihovo versko in duhovno rast. Svoj poklic živi v polnosti kot poslanstvo, predvsem pri delu z otroki in mladino.

Začetki pred 30 leti

V začetku septembra ji je nadškof Alojzij Cvikel podelil priznanje za 30-letno poučevanje verouka. Marija Prikeržnik je izjemno aktivna tudi na mnogih drugih področjih pastore v domači župniji Ravne na Koroškem in tudi drugih župnijah dekanije Dravograd – Mežiška dolina.

Ko je pred 30 leti doštudirala teologijo, njena zaposlitev ni bila samoumevna. Dva župnika, Franc Linasi in Slavko Bek, sta ji odprla vrata. »Ker so ta dva duhovnika in še kakšen cenili moje delo, me spoštovali, vključevali tudi širše v pastoralno delo, ne samo v osnovnošolsko katehezo, je bilo mogoče sodelovati, ljudje so me začeli sprejemati.« Bila je prva katehistinja v »dolini«, zato so prihajali številni pomisleki. Toda otroci so jo sprejeli popolnoma normalno.

Leta 2000 je postala še izredna delivka obhajila. »Ko je župnik hotel to uvesti, je bilo nerazumevanje in nasprotovanje, da so ostali laiki, ki so tudi bili naprošeni, odstopili. Pet let kasneje so isti laiki brez problema delo prevzeli in so še danes delivci. Torej, nekdo je moral orati ledino.« Spomni se enega prvih srečanj s starši veroučencev. »Po končanem sestanku, kjer sem razlagala pomen birme, osvetlila njeno vrednost s teološkega in življenjskega vidika, je pristopila k meni neka mama in dejala: 'A veste, da sem mislila, da uči verouk samo ena bolj pobožna ženska, zdaj vidim, da ste tudi izobraženi, nisem vedela, da je to vaš poklic, lepo ste povedali na sestanku.'«

»A zato toliko veste?«

Ko je prišla nazaj po hudem razkolu v župniji, je bilo veliko ljudi veselih in hvaležnih, nekateri so bili previdno tihi. »Neki ata me je začel nadirati, kako pretiravam z veroukom, pa zahtevam, da hodijo k maši; da maltretiram otroke, jih sprašujem, naloge morajo delati; in kako da je bilo fajn, ko me ni bilo, jim ni bilo treba hoditi k maši. Našel je okoliške župnije, kjer ni treba ničesar. 'Če mislite, da vašemu otroku škodim, ga morate nemudoma zaščititi in ga izpišite,' sem odvrnila. 'Ne, to pa ne, musliman pa ne bo.' Na žalost sta tisto leto prvič oba, sin in hčerka, hotela priti na oratorij, in hčerka se je navdušila za animatorko, kar je potem naslednje leto tudi postala. Na koncu mi je prinesel čokolado, zelo sramežljivo, in dodal: 'Ker ste se trudili.'« Ob tem doda, da ob takih ali podobnih situacijah samo prosi: »Bog, daj mi moč. Bog, daj mi potrpežljivost. Bog, daj mi, da bom čim bolj mirno reagirala. Bog, daj mi vztrajnost.«

Izkušenj se je seveda nabralo veliko. Spomni se 6. razreda, pri nadomeščanju v neki drugi župniji. »Bili so nemogoči, disciplinsko, nič se ni dalo delati z njimi, kregali smo se. Potem sem pa naenkrat začutila pre- obrat, začeli so me spoštovati in ubogati. Kje se skriva odgovor? Začeli so me spraševati: A vi berete Sveto pismo? A ste celega prebrali? A zato toliko veste?«

(Pre)izkušnja bolezn

Prišla je čez noč. »Smučala sem, pridem domov, vročina in hude bolečine v trebuhu, drugi dan sem šla na urgenco. Rekli so, da me bodo ponoči operirali, če bo nujno. No, potem so me stabilizirali, operacija je bila naslednji dan dopoldne, ko sem se zbudila iz narkoze, je bil moj 50. rojstni dan.«

Čez 14 dni je že hotela iti v službo, ko so jo poklicali in ji povedali diagnozo. Napotili so jo v Ljubljano, kjer je bila potem še ena zelo obsežna operacija, nato kemoterapija, okrevanje, še ena operacija, korektura, ker je nastala kila, kjer so jo rezali. Sledilo je okrevanje. Ni bilo lahko.

»Vsem veroučencem sem povedala, da sem zbolela za rakom, da grem na operacijo, da me ne bo in naj molijo zame. Ko sem po vsem tem prišla k birmancem, so se nekateri pohvalili. 'Veste, molili smo za vas.' Prosili so me, da pridem na birno, in rekla sem, da me po vsej verjetnosti ne bo. V četrtek sem imela kemoterapijo.« Ob vsem tem doda: »To, da sem tukaj, da še vedno delujem v Cerkv, da sem predana pastoral, ne samo katehezi, to ni moje, to je Božje.« Dojema, da Bog gleda nanjo tudi takrat, ko ne gre vse gladko, ko pridejo težave, ko morda v očeh ljudi ni spoštovana. Zato pove, da je pomemben Božji pogled.